

kursní soud zjistil, tvrdí dědici přihlásivší se k dědictví ze závěti, že odkaz je vůbec neplatný a odmítají jeho uznání a zaplacení. Je-li tomu tak, nezbyvá odkazovnici, než by své nároky uplatnila pořadem práva (srovnej rozh. čís. 1161, 9468 sb. n. s.). Pokud se však stěžovatelka domáhá dovolacím rekuresem toho, by bylo první stolici uloženo, by vyhověla ustanovení § 159 nesp. říz. o zaplacení nebo zajištění zbožného odkazu, jest jí ovšem přisvědčiti, že se dědici popřením platnosti odkazu nemohou zbavit povinnosti uložené v § 159 nesp. patentu. Leč po té stránce poukázati jest na opatření, které první soud učinil usnesením ze dne 5. dubna 1932, jež bylo doručeno také stěžovateli a která je podle obsahu spisu nenapadla jako nedostatečné podle § 159 nesp. patentu.

Čís. 11980.

Nebylo-li převodnímu poplatku, jenž byl přihlášen podle platebních rozkazů berní správy z vydražených pozemků, odporováno z důvodu, že se přihlášený poplatek ve své celistvosti netýká jen vydražených nemovitostí, neměl první soud příčinu, by přezkoumal rozsah zavazenosti vydražených pozemků za přihlášený poplatek převodní a nelze přihlídnouti k výtce, která byla v tomto směru učiněna teprve v rekursu.

Pojistnému podle zákona o pensijním pojištění zaměstnanců ve vyšších službách (zákon ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n.) přísluší přednostní právo v řízení exekučním, konkursním a vyrovnacím za týchž předpokladů jako výdělkové dani (§ 265 odst. 2 písm. a) zák. čís. 76/1927 sb. z. a n.).

Nedoplatkům výdělkové daně, nemocenského, starobního a invalidního pojistného a nedoplatkům úrazových příspěvků nelze přiznati výsadní pořadí, nebylo-li prokázáno předloženými doklady a nebylo-li zjevno ani z pozemkové knihy, po případě ze zájemních nebo z jiných exekučních spisů, že vydražené nemovitosti sloužily výlučně nebo převážně ku provozování výdělkového podniku dlužníkovy, jenž byl podroben dani výdělkové, nemocenskému, starobnímu a invalidnímu, pokud se týče úrazového pojištění.

Předpis posledního odstavce § 211 ex. ř. má místo jen, chce-li věřitel svou pohledávku rozšířiti, změnit, nebo za jinou zaměnit, nebrání však tomu, by věřitel od některé účtované pohledávky i po rozvrhovém roku, a to i v řízení opravném neupustil.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 742/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydražené nemovitosti úpadce Julia P-a, přikázal soud první stolice v přednostním pořadí československému eráru: daň výdělkovou 1557 Kč 60 h, poplatek z převodu podle platebních rozkazů čís. 1084/29 a čís. 2118/31 celkem 18.221 Kč 40 h, okresní nemocenské pojišťovně nemocenské, starobní a invalidní příspěvky celkem 68.132 Kč 25 h, pensijnímu ústavu v Praze celkem 6347 Kč 10 h, úrazové pojišťovně dělnické v Praze celkem 17.966 Kč 60 h. Odpory knihovni věřitelky (spořitelny města M.) poukázal soud první stolice na pořad práva. Rekursní soud

nevyhověl rekursu spořitelny města M. D ů v o d y: Stěžovatelka napadá rozvrhové usnesení předně proto, že byly přikázány v přednostním pořadí výdělkové daně s úrokem z prodlení, převodní poplatek, příspěvky nemocenské a starobní a invalidní s úroky z prodlení, pak pohledávky všeobecného pensijního ústavu v Praze, pojistné úroky a útraty úrazové pojišťovny dělnické, a že ohledně všech těchto pohledávek byla s odporem odkázána na pořad práva. Stěžovatelka poukazuje k tomu, že výdělková daň a příspěvky nemocenského, invalidního a starobního pojištění a příspěvky pensijní a úrazové nemají v tomto případě zákonné předpoklady, které podle § 265 druhý odstavec zákona o přímých daních č. 76 z r. 1927 spočívají v tom, že prodané nemovitosti musí výlučně nebo převážně sloužiti i ke provozování výdělečného podniku, podrobeného výdělkové dani, nemocenskému, úrazovému neb pensijnímu pojištění a že podnik ten musí patřiti majiteli těchto nemovitostí a, poněvadž prý berní úřad pokud se týče osoby označené v § 210 ex. ř. neprokázaly listinami, které jsou dokladem jejich nároku, že nemovitosti výlučně neb převážně sloužily ku provozování výdělečného podniku a že podnik ten patří majiteli nemovitostí, neměly býti daně a poplatky přikázány v přednostním pořadí. Než stížnost nemá pravdu, neboť Julius P., dlužník, byl podnikatelem staveb, což i stěžovatelka ve stížnosti přiznává, a nemůže býti pochybnosti o tom, že jako takový měl platiti daň výdělkovou a poplatky svrchu uvedené a, ano bylo vysvětleno při rozvrhovém roku, že dlužník jako stavitel kupoval pozemky, na nich stavěl a pak pozemek se stavbou prodával, pokud se týče pozemky za účelem stavby a prodeje parceloval, nemůže býti pochybnosti o tom, že pozemky dané do dražby sloužily převážně k provozování výdělečného podniku, a, má-li stěžovatelka ještě o tom pochybnosti, správně první soud podle § 231 ex. ř. poukázal stěžovatelku s odporem na pořad práva. Není odůvodněna ani stížnost, že převodní poplatek neměl býti přikázán celý, nýbrž jen jeho část, jak vypočítává stěžovatelka, ježto převodní poplatek podle zákonného ustanovení § 72 zák. popl. vázne na celé nemovitosti a správně tudíž byl takto přikázán. Nemůže obstáti ani stížnost, že úrazové pojišťovně dělnické v Praze neměly býti přisouzeny pojistné příspěvky za druhé pololetí 1929, ježto nebyla vedena exekuce nemovitostí. Než ty poplatky bylo přikázati v přednostním pořadí, poněvadž šlo o podnik výdělečný, jak shora bylo již na to poukázáno. Nelze ani opravovati napadené usnesení tím způsobem, že neměla býti přikázána k hotovému placení položka na běžný účet na jméno B. a P. 67.243 Kč. Spořitelna tento požadavek uvedla v přihlášce v rámci kauční pohledávky a, žádá-li nyní, by byl přikázán jinak, opravuje vlastně svou přihlášku, což podle § 211 ex. ř. není přípustné.

N e j v y š š í s o u d vyhověl rekursu spořitelny města M. potud, že přikázal v přednostním pořadí jen československému eráru převodní poplatky celkem 18.221 Kč 40 h, ostatní pohledávky, přikázané nižšími soudy v přednostním pořadí, v tomto pořadí nepřikázal; dále vyhověl dovolacímu rekursu téže knihovni věřitelky potud, že vyloučil z běžného účtu P-ova 67.243 Kč.

Důvody:

Stěžovatelka neprávem napadá příkazání celého poplatku převodního a celých úroků z něho z vydražených nemovitostí. Poplatek převodní byl přihlášen podle platebních rozkazů berní správy čis. 1084/29 a čis. 2118/31 z pozemků, které byly touto dražbou vydraženy, totiž čis. kat. 626/1, 626/12, 626/14, 626/16 a 626/17, a to výkazem nedoplatků ze dne 24. srpna 1931, jenž byl berním úřadem stvrzen jako vykonatelný. Zástupce spořitelny města M. sice vzal v odpor přihlášku tu při rozvrhovém roku, ale jen z důvodu, že prý není vykázáno, že poplatky ty se týkají pozemků prodaných v dražbě. Zástupce spořitelny však neodporoval přihlášce z důvodu, že se přihlášený poplatek ve své celistvosti netýká dražených nemovitostí, nýbrž neděleného pozemku čis. kat. 626, a neměl tudíž první soud podnětu, by přezkoumával rozsah zavazenosti dražených pozemků za přihlášený převodní poplatek (rozh. 6849 sb. n. s.). Podle § 234 první odstavec ex. ř. nelze přihlédnouti k důvodům odporovatelnosti, kteréž sice mohly býti odporem uplatněny, avšak nebyly v rozvrhovém roku předneseny. Nelze proto přihlédnouti k rekursním výtkám, pokud se týkají poplatku z převodu, any v rozvrhovém roku předneseny nebyly.

Pokud jde o daň důchodovou jest uvést toto: Podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927 čis. 76 sb. z. a n. o přímých daních zatěžují nedoplatky na dani pozemkové a domovní s přírážkami a s příslušenstvím, jež se staly splatnými v posledních dvou letech, počítajíc nazpět ode dne exekučního prodeje (od udělení příklepu) zavazeného objektu nebo ode dne povolení vnucené správy i bez knihovního zápisu nemovitost zákonným právem zástavním, majíce přednost přede všemi knihovními pohledávkami. Téže výhody požívají na nemovitostech sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku dani podrobeného a patřícího majiteli těchto nemovitostí dvouleté nedoplatky daní výdělkových s přírážkami a s příslušenstvím. Podle § 173 zák. o nemocenském, invalidním a starobním pojištění zaměstnanců ze dne 9. října 1924 čis. 221 sb. z. a n. požívá nemocenské pojistné i s příslušenstvím přednostního práva nedoplatků daní a veřejných dávek v řízení exekucním, konkursním a vyrovnacím. V úvahu přicházejí předpisy o dani výdělkové (viz judikát čis. 150 Gl. U. 1197 a úř. sb. 265, pak rozh. čis. 7571, 8653 a 11403 sb. n. s.). Podle § 72 zák. o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách ze dne 21. února 1929 čis. 26 sb. z. a n. může pojistné i s úroky býti vymáháno soudní exekucí na základě vykonatelného výkazu nedoplatků a požívá v exekucním řízení přednostního práva nedoplatků daňových, v řízení konkursním a vyrovnacím přednostního práva tam stanoveného. Ano jest v zákoně tom stanoveno jen všeobecně, že pojistné požívá v řízení exekucním, konkursním a vyrovnacím přednostního práva nedoplatků daní a veřejných dávek, a neuvádí se daň výdělková jako směrodatná, jest použití a platí v uvedených řízeních ustanovení o dani výdělkové, nyní § 265 odst. (2) písm. a) zák. čis. 76/1927, a to proto, že nemocenskému a pensijnímu pojistnému jest výdělková daň svou strukturou a povahou nejbližší z daní a dávek veřejných (rozh. 5346 a 10586 sb. n. s.). Podle § 210 ex. ř. mají

věřitelé odkázání na nejvyšší podání před rozvrhovým rokem nebo při něm ohlásiti své nároky na jistinu, úrocích, útratách a vedlejších pohledávkách a při roku předložiti listiny, sloužící k průkazu jich nároků, nejsou-li již u soudu, jinak bude k jejich nárokům přihlíženo jen potud, pokud bude zřejmo z veřejné knihy, ze spisů zájemních a exekučních, že jsou po právu a se hodí k uspokojení. Lze tedy přiznati nedoplatkům výdělkové daně, nemocenského, starobního a invalidního pojistného a nedoplatkům úrazových příspěvků výsadní pořadí jen, bylo-li prokázáno předloženými doklady, nebo bylo z pozemkové knihy, po případě ze zájemních nebo z jiných exekučních spisů zjevno, že prodané nemovitosti sloužily výlučně nebo převážně provozování výdělkového podniku dlužníkovy, jenž byl podroben dani výdělkové, nemocenskému, starobnímu a pokud se týče úrazovému pojištění. Nebyly-li přihlášky náležitě doloženy a nebyla-li okolnost, že prodané nemovitosti sloužily výlučně nebo převážně ku provozování podniku, zjevna ani z pozemkové knihy ani z exekučních spisů, nemá exekuční soud nedoplatkům těm přiznati výsadní zákonné zástavní právo. V případě, o nějž jde, nepředložil ani erár ani okresní nemocenská pokladna v M. ani všeobecný pensijní ústav v Praze ani úrazová pojišťovna dělnická v Praze, doklad o tom, že vydražené nemovitosti sloužily výlučně nebo z převážné části provozování exekutova podniku, okolnost ta nevysvětluje ani z pozemkové knihy, ani z exekučních spisů (z odhadního protokolu). Nižší soudy spokojily se v tom směru neprávem s pouhým všeobecným prohlášením zástupce eráru a nemocenské pokladny, že exekut jako stavitel kupoval pozemky, na nich stavěl a pak pozemky se stavbou prodával, pokud se týče pozemky za účelem stavby a prodeje parceloval, ačkoliv zástupci těchto věřitelů doklady o tomto tvrzení nepředložili a vůbec neprokázali, že exekut koupil právě pozemky vydražené, aby je parceloval, na nich stavěl a pak je prodal, nepředložili vůbec průkaz, že a proč se daně a dávky, o něž jde, vztahují na vydražené nemovitosti a na které z nich. Nebyl tedy dán předpoklad pro přiznání přednostního pořadí a bylo tudíž výsadní pořadí přiznáno řečeným nedoplatkům neprávem. Bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu a odepříti nedoplatkům těm výsadní pořadí a v důsledku toho i uspokojení z nejvyššího podání. Uvolněnou takto částku bylo přikázati na pohledávky podle knihovního pořadí. Podala-li městská spořitelna v M. odpor proti přikázání oněch nedoplatků ve výsadním pořadí z důvodu, že nemovitosti ty nesloužily výlučně nebo převážně provozování exekutova podniku, pokud se týče proti přikázání celého poplatku převodního, nebylo, poněvadž šlo o otázku právního posouzení, na místě, by ji soud s odporem odkázal na pořad práva, neboť stačilo, že zde nebylo předpokladů pro přednostní přikázání nedoplatků, o něž jde (viz rozh. 10.290, 10.586 a 5346 sb. n. s.).

Pokud se stížnost a dovolací stížnost domáhají toho, by pohledávka Spořitelny z běžného účtu P. v částce 67.243 Kč nebyla přikázána k hotovému zaplacení, zamítl rekursní soud návrh ten, dovolává se předpisu § 211, poslední odstavec, ex. ř., podle něhož nelze věřiteli po ukončení rozvrhového roku doplňovati přihlášku. Předpis posledního odstavce § 211 ex. ř. má však místo jen, kdyby věřitel chtěl svou pohledávku rozšířiti, změnit, nebo za jinou zaměnit, takže by tím mohli býti

zadnější hypotekární věřitelé zkrácení; upouští-li však věřitel od účtování některé pohledávky, vzdává se tím nároku na její přikázání z nejvyššího podání, což jest jen v zájmu zadnějších hypotekárních věřitelů a může proto takové prohlášení vždy, i po rozvrhovém roku, a to i v řízení opravném učiniti. Nemohlo přece býti úmyslem zákonodárce, by zamezil uspokojení oprávněných nároků zadnějších věřitelů ve prospěch pohledávky buď neexistující nebo úvěrní pohledávky nekryté zástavním právem, když sám věřitel si toho uspokojení nepřeje, jako v tomto případě. Rekursní soud mohl a měl vyhověti návrhu rekurentovu na vyloučení pohledávky z běžného účtu na jméno P. v částce 67.243 Kč. Bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu v těchto směrech.

Čís. 11981.

Předměty, jež slouží k tomu, by mohl dlužník svůj byt se zařízením pronajati, nelze vyloučiti z exekuce (§ 251 čís. 6 ex. ř.), třebaže se dlužník zavázal obstarávati osobně úklid pronajatých místností.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 763/32.)

Dlužnice navrhla, by byla zrušena exekuce na části nábytku, tvořící zařízení pokojů, jež dlužnice pronajímala podnájemníkům. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a exekuci zrušil. Důvody: Prvý soud zamítl návrh, domáhající se zrušení exekuce máje za to, že nejde o věci, jichž jest třeba k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti dlužnice, ježto pronajímání bytu podnájemníkům nelze pokládati za živnost. Leč první soud přehlíží, že ochrany podle § 251 čís. 6 ex. ř. má se dostati nejen řemeslníkům a maloživnostníkům, nýbrž i ručním a továrním dělníkům a jiným osobám, které si ručními pracemi opatřují výdělek a že proto dlužnici, která, jak zjištěno, se živí jen pronajímáním dvou pokojů podnájemníkům a při tom ruční práce uklízení jim koná, jest podřaditi pod řečenou ochranu zákona a zabavený nábytek, jakožto předměty, jichž potřebuje k osobnímu dalšímu výkonu své výdělečné činnosti, vyloučiti podle § 251 čís. 6 a § 39 čís. 2 ex. ř. z exekuce. Jest poukázati na důvody rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 10.392, podle nichž i majitelce dívčího pensionátu, pokud jde o drobnou živnost, t. j. živnost v menším rozsahu provozovanou, přiznati jest co do zařízení jejího podniku ochranu zákona ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Povinná potřebuje předmětů bytového zařízení, jichž vyloučení z exekuce se domáhá, podle svých vlastních údajů k tomu, by mohla svůj byt se zařízením pronajati. Nejde tudíž o předměty v § 251 ex. ř. pod čís. 1 uvedené a tudíž z exekuce vyloučené (rozh. nejv. soudu čís. 8836). Tyto předměty nelze však, jak činí rekursní soud, vyloučiti z exekuce ani podle § 251 čís. 6 ex. ř. Účelem ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. bylo odstraniti pochybnosti, že mohou činiti nárok na vybavení z exekuce i osoby,